

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3326/2019
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1244/2017 од 10.04.2018. године, у седници већа одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1244/2017 од 10.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 785/15 од 09.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди, да тужени у периоду од 01.11.2006. године до 08.04.2011. године, није био запослени радник у Занатској радњи „Чемпион АА ПР Врање“ из Врања, брисане из регистра привредних субјеката, Агенције за привредне регистре, дана 11.04.2011. године, чији је власник била тужиља, да туженом не припадају права из радног односа, као и да се по основу ове пресуде суда изврши брисање евиденције пријаве и одјаве о раду код Фонда ПИО у Врању и других надлежних органа. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1244/2017 од 10.04.2018. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 785/15 од 09.11.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од 21.09.1996. године до 10.12.2015. године. Брак је споразумно разведен пресудом Основног суда у Врању П2 309/15 од 10.12.2015. године, а заједничка имовина стечена у браку је подељена поравнањем, закљученим пред Основним судом у Врању дана 17.09.2015. године. Током брака, тужиља је у својству предузетника обављала

привредну делатност у самосталној занатској радњи, чији је била власник, која је престала са радом 11.04.2011. године. Обавезе преузете пословањем те радње биле су предмет споразума о деоби брачне тековине. Тужени је у самосталној занатској радњи имао својство запосленог почев од 01.11.2006. године закључно са 08.04.2011. године, када је радња 11.04.2011. године брисана из привредног регистра. Предмет тужбеног захтева у овом спору је утврђење да тужени није имао радни однос код тужиле, да нема никаквих права из радног односа и да се на основу предложене пресуде изврши брисање евиденције пријаве и одјаве уговора о раду код надлежног ПИО Фонда.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право, када је одбијен тужбени захтев за утврђење да тужени, у периоду од 01.11.2006. године до 08.04.2011. године, није имао статус запосленог у самосталној занатској радњи, чији је власник била тужилја. Наиме, током поступка је утврђено да је тужилја била законски заступник и једино овлашћено лице за заступање самосталне занатске радње, а да је тужени имао својство јединог запосленог у радњи, што произлази из јавних исправа – евиденције надлежног ПИО Фонда, која је извршена на основу уговора о раду и пријаве о заснивању радног односа туженог. Сходно наведеном, тужилја је била једино лице које је могло да потписује акта о постојању радног односа туженог, из чега следи да је имала сазнање о његовом радно – правном статусу. У спорном вишегодишњем периоду, током трајања брака, као ни по престанку брака и деобе брачне тековине 2015. године, парничне странке нису у посебном поступку оспоравале истинитост исправа о постојању радног односа (уговора о раду и пријаве о заснивању радног односа). Осим тврдње да тужени у спорном периоду није радио у самосталној занатској радњи, тужилја ни у овом поступку није пружила доказе којим би оспорила истинитост исправа о постојању радног односа туженог, чиме би законска претпоставка о њиховој тачности била оборена. У тој ситуацији, правилна је оцена другостепеног суда да тужилја не може са успехом да оствари судску заштиту, применом члана 194. став 1. Закона о парничном поступку, и то утврђењем непостојања радног односа туженог, будући да није пружила доказе о чињеницама које искључују радни однос, због чега је применом правила о терету доказивања, тужбени захтев за утврђење правилно одбијен. Исто тако, правилна је оцена другостепеног суда да део тужбеног захтева који се односи на брисање евиденције о раду код надлежног Фонда ПИО не спада у судску надлежност, већ да се ради о управној ствари и да је било услова да се тужба у овом делу захтева одбаци, али да одбијањем тужбеног захтева уместо одбацивањем тужбе, за странку не наступају штетне правне последице, због чега је правилно одлучено о тужбеном захтеву у наведеном делу. Из наведених разлога, наводи ревизије да је материјално право погрешно примењено нису основани.

Како се ревизијом тужиле не доводи у питање правилност и законитост побијане пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић